

1. Svære ord

“Du”.

Nu står det der i øverste venstre hjørne af min bærbares tomme skærm.

Et lille, stort ord.

Et enkelt, svært ord.

Og bare det at se det stå dér er nok til, at det suger i maven, og jeg læner mig tilbage på stolen og ser dig for mig, løbende.

Du løber, Sebastian, vi løber side om side. Du tager to skridt, hver gang jeg tager tre, og hvis du vil, kan du løbe fra mig – *damn*, jeg hader at indrømme det – men jeg giver dig i det mindste kamp til stregen og sved på panden. Side om side løber vi gennem skoven ad klubbens afmærkede tikilometerrute, og jeg kan høre dig trække vejret, hurtigt men uanstrengt, og blodet pumper i kroppen, og mit eget åndedræt finder ind i den samme takt. Dit lange hår er så lyst, at det næsten er hvidt. Nogle gange samler du det i en hestehale, men ikke nu, nu bølger det frit i blæsten. Du er meget højere end mig, jeg er nødt til at skæve sidelæns op for at se det, og i det samme skæver du ned til mig, og vores øjne mødes i et glimt, og dine er blå som himlen.

Kun et glimt, men jeg når at se, at dit hår er så hvidt

som sandet på stranden ved Havvig, og jeg når at tænke, at du er meget pænere uden den kiksede hestehale.

Så rammer den krydrede lugt af frisk drengesved på solvarm hud min næse, og jeg bliver siddende foran computeren med lukkede øjne, og nu suger det endnu mere i maven. En varm rislen løber fra et sted omme bag navlen og derved, hvor alt, hvad der er i mig af liv, stråler sammen ...

“Du”. Det lille ord står der stadig, da jeg lukker øjnene op.

Tilbage i fjerde og femte trænede vi Svære Ord, ord som “korrespondance” og “forældreorlov”. Jeg lavede aldrig fejl i de såkaldt svære ord og fik ros af læreren og soledede mig i hendes ros og følte mig åh så helvedes god, meget bedre end alle de tumpede andre.

Nu ved jeg, at de virkelig svære ord, dem som jeg ikke er spor god til, er de tilsyneladende enkle og små.

Ord som “ja” og “nej”. Eller det her “du”, som er svært nok i sig selv, men bliver endnu sværere af, at det gerne vil lære “mig” bedre at kende. (Det stod der jo i dit brev. Det skrev du til mig.)

For hvem og hvad er jeg?

Sommetider føler jeg, at jeg ingenting er. En tom skal, et nul, et sort hul i universet. Andre gange føler jeg mig som alt muligt forskelligt, der overhovedet ikke hænger sammen, et myldrende kaos der ikke er plads til i mig.

“Jeg”. Det sværeste ord af dem alle.

Men okay, jeg prøver:

“Jeg er Liv, men jeg kunne lige så godt være død. Det var i hvert fald, hvad lægerne på hospitalet sagde dengang i

vinter efter den løbetur, som du og alle andre i klubben sikkert har hørt en hel masse om.

Til skræk og advarsel.

Jeg er seksten år. Jeg er født i skyttens tegn, bliver sytten den 3. december.

Jeg er Liv, og tak, jeg kender samtlige jokes, der kan laves over mit navn. “Få dig et liv, Liv.” Og så videre.

En del af mig synes, at jeg er for tyk. Men jeg skal blive endnu tykkere. Det står der i den kontrakt, jeg har indgået med Asger.

Asger er terapeut her på Slusegården. Min terapeut.

Slusegården er et sted for unge piger, der har brug for hjælp – hjælp til at blive sluset tilbage til livet.

Jeg måler 165 i strømpefødder og bruger størrelse 37 i sko. Jeg har været her på Slusegården siden marts. Jeg skal nok snart hjem. Jeg vejede 41.5 kg, da jeg kom. Nu vejer jeg 47.3, og jeg skal op på endnu mere: Min “målvægt” (det kalder de det) hedder 50.

Jeg har grågrønne øjne; grumsede, nærmest. Mit hår er lyst på en kedelig måde med et skær af rødt – “mistænkeligt blondt”, kalder en af mine gamle tanter det. Mine tænder er skæve, trods tre år med bøjle. Næsen er for spids. Kroppen har jeg gemt væk under striktrøjen og de posede bukser. Men mine hænder går an, fingrene er bare lidt for korte.

Min søster var smuk. Modelsmuk.

Til afgangsprøven for et år siden fik jeg et snit på 10.9. Og en præmie for “udvist flid i alle fag”.

I løbeklubben nåede jeg ned på 39.17 på de ti kilometer, men det ved du jo alt om.

Mine yndlingsbands er Evanescence og Portishead.

Evanescence fandt jeg selv. Portishead har jeg arvet efter Stella, min søster.

Jeg nåede at gå fem måneder i gymnasiet. Mine karakterer raslede ned.

Min søster betød meget for mig. Eller betyder. Betød og betyder.

Jeg er begyndt at løbe lidt igen. En lille runde på sølle 3.5 km, og jeg tager ikke tid. Det er en del af kontrakten: Jeg må ikke presse mig selv, ikke overmotionere.

Jeg skal "aflære mine uhensigtsmæssige kontrolmekanismer".

Jeg er skrap til det med kontrol, og jeg har været endnu skrapere. Selvkontrol, altså. Styr på Liv.

Til august starter jeg forfra i 1.g. Hvis jeg er klar til det.

Jeg er for tyk, jeg er smælderfed, en uformelig klump på syvogfyrre-komma-tre. Jeg er for tynd, en skinny minusbrystpige på syvogfyrre-komma-tre.

Jeg er glubende sulten. Jeg kan stadig få kvalme ved tanken om mad.

Jeg er hende, der kontrollerer alt. Og hende, kontrollen glipper for. Hende, der fylder sig. Og hende, der tømmer sig.

Jeg har nok i mig selv. Og jeg er fortvivlende ensom, en skælvende stjerne i rummet, tusind lysår fra alle andre. Jeg synger min ensomhed ud, men ingen hører min sang.

Jeg hader mig selv. Jeg er pissestolt af mig selv.

Et hul i jorden, højt hævet over alle andre."

Hvilken profil ...

Vil du stadig gerne lære mig bedre at kende?

Det håber jeg, løberdreng, for jeg vil gerne fortælle dig

alt. Lukke mig op og blive en åben bog under dine himmelblå øjne. Men hvor skal jeg begynde? Måske den dag for en måned siden, da jeg første gang hørte om Nickie.

2. Sådan nogle som mig

Forestil dig et stykke forblæst Vestjylland trukket ud til en lang, smal tange mellem hav og fjord. Midt på tangen ligger Havvig med havnen fuld af fiskekuttere og galpende måger og en sluse mellem de to vande. Den har både kirke og bodega, missionshus og grillbar og ikke så meget andet.

Lidt uden for byen, mellem Diskotek Klitten og Put & Take Forellenparadies ligger der et stort, rødt træhus, som engang var badehotel, men nu er behandlingshjemmet Slusegården. En klat ludende fyrretræer giver læ for vestenvinden – det blæser altid her, man kan høre havet som en lav mumlen bag Slusegårdens ofte skingert ophidsede stemmer. Til den anden side har badehotellets gæster kunnet nyde udsigten ud over fjorden; jeg ser dem for mig som gamle damer og herrer med hatte og solparasoller, aliens fra en fjern og for længst udbrændt galakse. Nutidens beboere er ikke “gæster”, vi er netop “beboere” – unge piger med “massive forstyrrelser vedrørende selv-værd, identitet og socialt samspil” (jeg har skam lært terminologien). Som for de flestes vedkommende vil skide på udsigten.

Aprilsolen strømmer ind i spisesalen gennem de høje, sprossede vinduer, middagspausen er lige begyndt. De unge piger stimler sammen om frokostbuffeten med deres tomme tallerkener, griske øjne og hårde albuer. Undtagen hende, der foragteligt vender ryggen til det patetiske

slagsmål om maden (der er rigeligt til dem alle, mere end de har godt af) og balancerer væk med sin Særligt Sammensatte Kost sirligt arrangeret på bakken og sætter sig på sin Særligt Udvalgte Plads så langt væk som muligt fra de andre med kroppen gemt væk bag det posede tøj.

Hun vejer 45.2 kg, fire kilo mere, end da hun (jeg!) kom, og svimlende syv mere end for tre måneder siden, da jeg var tættest på Vægtløsheden, Intetheden og det endegyldige Nul.

“Hallo, det var min tur!”

Flæbe-Fie slår ud med armene og er ved at tabe tallerkenen, stemmen knækker over og bliver en klynken: “I kan da ikke bare mase jer ind foran!”

Emma og Louise, dobbeltdyret Klumpedumpe, fisker videre i gryden efter de største kødstykker. Flæsket gynger på dem, overarmene ligner skinker.

Flæsketønder. Omvraltende skraldespande.

Poptøserne puffer til hinanden, knækker sammen og fniser. Jeg holder øje med dem ud af øjenkrogen, mens jeg indtager min Særligt Udvalgte Plads.

Tallerkenen i midten, glasset med letmælk (90 kcal) til højre, min mp3-spiller til venstre. Kniv og gaffel pænt krydset på tallerkenen som viserne på et ur, der viser tyve minutter over otte. Gaflen med tænderne nedad, det er vigtigt.

Er det mig, de fniser af, eller de to spæktromler? Ikke fordi det betyder noget. De rager mig langsomt.

Tomhjernede gæs.

Maden er arrangeret i Særlig Orden på min tallerken. 1 skive fuldkornsrugbrød (90 kcal), 50 gram tun i vand (60 kcal), 1 portion pastaskruer med olivenolie og par-

mesan (190 kcal), 3 salatblade og 2 agurkestænger á 10 cm (10 kcal), 1 halv pære (50 kcal).

Klumpedumperne slæber sig triumferende hen med deres madbjerge og begynder at skovle i sig. Jeg ser væk, ud over den blanke fjord. Kitesurferne glider hen over vandet som farvestrålende fugle.

Jeg skærer rugbrødet i fire nøjagtig lige store stykker, som jeg hver især også deler i kvarte. Skærer agurkestængerne i centimeterlange tern.

Knive og gaffler klirrer om kap rundt om bordet. Pop-tøserne hvisker og tisker. En eller anden råber, med munden fuld af mad:

“Stik mig lige mayoen!”

Fed, blød mayonnaise. Min mave spjætter af væmmelse og begær.

Jeg spidder en agurketern og en bid rugbrød på gafflen og fører dem ind i munden. Tygger metodisk og længe. Synker.

Døren går op, Modedyret kommer ind, forpustet og med frisuren blæst ud af fiksering. Hun har sikkert været ved købmanden efter smøger.

“Shit, sidder I allerede og æder. I har vel ikke taget det hele?”

De bare deller mellem bukser og top er blå af kulde trods solen.

Jeg spiser en pastaskrue og en ny bid brød, denne gang med en lille klat tun. Skiftevis tun og agurk, det er reglen. Salatbladene spiser jeg spontant, jeg skal jo øve mig i at slække på kontrollen og blive mere fleksibel.

Og proppe i mig og bule ud? Svulme op som Louise og Emma ...?

490 kcal i alt. Som aftalt med Asger.

Nej, det er hverken mig eller Klumpedumperne, pop-tøserne sidder og fniser af. Nu hugger de lede små slanger gifttænderne i:

“Hey, Feyza, var der ikke noget med, at du er muslim?”

Feyzas brune øjne flakker under tørklædet.

“Og hvad så?” Hun forsøger at lyde cool. Forgæves.

Klumpedumperne er allerede nået til osten. Nakker en halv brie hver, propper den ind med deres pølsefingre.

“Ikke for noget,” fniser Christine og krammer sin latterlige Build-a-Bear-bamse. “Bare du selv ved, hvad det er, du sidder og æder.”

Feyza ser ned på sin tallerken, ned på de få strimler kød, hun har tilbage i sovsen. Det er kalv, jeg kan lugte det, og Feyza ved det, men fjolset stoler ikke på, hvad hun ved.

“Gris,” teaterhvisker Christine.

“Øf-øf,” grynter Nadja, Tatjana, Mie og Henriette i kor. Feyza stirrer på dem, hendes øjne bliver store og sorte.

“Måske det være særlig halalsvin?” slutter Flæbe-Fie op, medløber som sædvanlig. Dumt af hende, for det var lige det, der manglede.

Stolen vælter bag Feyza, da hun springer op og farer på hende.

“Din fucking luder!”

Hendes hænder lukker sig om Fies ynkelige wannabe-krøller og hiver til. Spinkle, lysebrune 2.g.-hænder, men rappe og stærke.

“Av, av, *av!*” Fie vræler og hviner. “Den sindssyge perker slår mig ihjel!”

Jeg blander mig ikke, jeg tænder for mp3'en, sætter øretelefonerne i, indtager endnu et par pastaskruer.

Amy Lee og Paul McCoy synger/råber duet i mine ører.

Klumpedumperne totalhærger ostefadet. Jeg blander mig ikke.

Wake me up

Wake me up inside

Fies glas er væltet, mælken plasker ned på gulvet. Nu ryger tallerkenen samme vej og går i stykker.

I can't wake up

Wake me up inside

“Hvad foregår her?”

Lone Hestefjæs planter hænderne på hofterne og forsøger at se professionelt myndig ud, men stemmen dirrer.

Call my name and save me from the dark

Wake me up

Feyza tager hænderne til sig, en halv krølle følger med. Flæbe-Fie springer op og kradser hende i ansigtet, pludselig modig nu, da Personalet er til stede.

“Nu stopper I begge to!” smælder Hestefjæset skingert og træder hurtigt et skridt tilbage. “Øjeblikkelig!”

Fie: “Se at få den terroristkælling spærret inde!”

Feyza: “Du én gang til prøver at fucke med mig, og jeg smadrer dig!”

Bid my blood to run

I can't wake up

Hestefjæset: “Hører I!”

Jo, Fie og Feyza hører, men det er ikke hende, de hører på, det er Asger, for nu er han også kommet til. Asger udstråler en ro, som Lone Hestefjæs aldrig bliver i stand til at udvise, om hun så kommer på hundred kurser. (Og

hun ved det, både lettelse og ydmygelse står malet i det lange hesteansigt).

Alle ser op til Asger. Alle vil gerne tage sig bedst muligt ud i Asgers øjne. Hans blotte tilstedeværelse gyder olie på vandene.

“Nu hjælper I hinanden med at feje op og tørre bordet af.”

Og de gør det sgu, de to bitcher. Fie snøfter, Feyza hvæser, men de gør det.

Desserttid: Jeg skærer min halve pære i så tynde både som muligt. 11 styk, bliver det til, langt fra rekorden på 17.

Roen sænker sig over Slusegårdens spisesal.

Feyza gumler de sidste kalvestrimler med demonstrativt velbehag. Poptøserne finder makeupspejlene frem, lægger hovederne på skrå, laver kyssemund og blinker sexet til sig selv.

Modedyret lakerer negle. Christine krammer sin bamse.

Hvad helvede laver jeg her mellem de overfladiske, hysteriske tøser?

“Slusegården er kendt for at opnå rigtig gode resultater med sådan nogle som dig.” Sagde en af hospitalslægerne til mig.

Sådan nogle som mig ... Som om vi er samme slags, samme truede art. Som om jeg har noget til fælles med popptøser, fedtballoner og modedyr.

Stella kunne aldrig være endt her.

Face it, Liv: Du er ikke Stella og bliver det aldrig.

Asger slentrer en runde gennem spisesalen. Han er i lyseblå jeans og en mintgrøn polo, der rigtig fremhæver hans

solbrændthed. Casual og lækker. Han er lige kommet hjem fra en uges ferie på Kreta.

Poptøsernes øjne hænger ved ham under den tunge mascara. Selv Klumpedumperne tørrer fedtet af munden og gør sig til.

Gad vide, hvor mange af dem der drømmer om ham om natten ...?

Det sker, at jeg gør.

Asger med de smukke hænder. Min terapeut.

Som jeg skal ind til her efter frokost.

* * *

Min terapeut læner sig tilbage i stolen og folder de smukke hænder bag nakken. Hans grå øjne (flot stålgrå, ikke grumsede som mine) hviler på mig.

“Liv, hvordan har du det lige nu?”

Behøver du spørge om det hver eneste gang?

Ja, det er åbenbart et fast programpunkt, et tilbagevendende led i terapien. Sådan spørger han altid, når vi har tjekket vægtkurve og justeret kalorieindtag.

Vægtkurven er stadigvæk eksemplarisk: Jeg tager 4-500 gram på om ugen, som jeg skal. “Kontrolleret vægtøgning”, kalder Asger det. Jeg har lovet at tage på. Hans del af dealen er at sørge for, at jeg ikke tager så *meget* på, at jeg føler, jeg mister kontrollen, og går i panik.

“Jeg har det okay.”

Han har et net af små, fine rynker rundt om øjnene. Hvor gammel mon han er? Ingen ved det, rygterne svirrer.

“Okay ...?”

“Ja, jeg har det godt nok.”

Helt sikkert over tredive. Spørgsmålet er hvor meget. Rygterne vil også vide, at han er single, og indrømmet: Jeg købte dem gerne. Indtil for et par uger siden, da han fortalte mig (*betroede* mig?), at han skulle til Kreta. Med *kæresten* – !

De andre ved det tydeligvis ikke.

“Godt nok? Jeg er sikker på, at du kan komme det nærmere, Liv. Hvordan føles det i kroppen?”

Hun er garanteret skideflot. Kæresten.

“Det føles ... meget almindeligt. Der er ikke sådan noget specielt.”

Hvad skal jeg sige? Min krop og jeg er ikke på talefod.

Han bøjer sig frem uden at slippe mig med øjnene. Lægger hænderne fladt ned på bordet mellem os. Pænt brune hænder med lange, lige fingre og helt rene, omhyggeligt klippede (*filede*?) negle. Små, sorte hår på håndryggen – ikke ubeagtigt, men lige tilpas.

“Liv, for mig at se sidder du meget uafslappet i stolen. Som om du spænder voldsomt i ryggen og nakken. Tager jeg fejl?”

Spænder jeg?

“Prøv at mærke efter.”

Jeg drejer hovedet fra side til side. Det knager og knirker i nakken, som om knoglernes hængsler og led er rustne.

“Ja, det er vist rigtigt nok. Jeg er ligesom lidt stiv i nakken.”

Kan han lide mig?

Hans næse har fået for meget sol. Den skaller.

Asger smiler: “Det er godt, du kan mærke det. Det

er vigtigt at lytte til sin krop, og det kan du blive endnu bedre til.”

Jeg nikker. Knas, knas, siger nakkehvirvlerne.

Nyt emne.

“Hvordan synes du selv, det går med kontakten til de andre?”

“Det går meget godt.”

Der er en glasvæg mellem mig og de andre, og det passer mig fint!

“Jeg lagde mærke til i frokostpausen, at du stadig sidder helt for dig selv. Taler du med de andre?”

“Nogle gange.”

Hvad skal jeg snakke med de halvhjerner om?

Han folder de smukke hænder på bordet.

“Jeg tror, du kan få rigtig meget ud af at forholde dig mere til de andre.”

Ja, ih hvor jeg kan!

Pause.

“På næste torsdag får vi en ny pige. Jeg tænkte faktisk på, hvad du vil sige til at dele værelse med hende?”

What?

“Bare midlertidigt, Henriette skal jo snart hjem, så bliver hendes ledigt.”

Nyt smil, fortroligt.

“For at sige det som det er, er vi kommet til at kludre lidt i det med datoerne. Men nu regner hun altså med det, og jeg vil nødig skuffe hende. Hvad siger du til det?”

“Det er ... det er vel i orden.”

Shit! Men jeg ved godt, at jeg har det største værelse på Slusegården, og han ved, at jeg ved det.

“Jeg er utrolig glad for, at du tager det sådan, Liv. Jeg

er sikker på, at I nok skal få fornøjelse af hinanden. Som sagt, det er kun for nogle få dage.”

Yeah, right. Passer det, det med at de er kommet til at overbooke? Eller er det et terapeutisk trick for at gøre mig mere “social”?

“Hvad hedder hun?”

“Hun hedder Nickie. Hun er seksten ligesom dig.”

Han læner sig tilbage, synligt lettet:

“Har du tænkt mere over det, vi talte om sidst? Hvad der fik dig til at gribe til den form for selvkontrol? Hvor når det begyndte?”

*En fremmed på mit værelse, og så hedder hun Nickie!
Hvor skal hendes seng stå? Hvor skal jeg selv være?*

“Jeg ved det ikke ... måske startede det til min konfirmation.”

Hører jeg min mund sige midt i panikken.